

Страхові випадки:

1) загибель повітряного судна, що може виникнути з моменту запуску двигунів до вимкнення двигунів після завершення польоту, внаслідок авіаційної події. Загибеллю вважають повну втрату повітряним судном здатності здійснювати політ у зв'язку з руйнуванням основних елементів несучих конструкцій (планера) або у разі, коли компетентна комісія довела неможливість чи економічну недоцільність ремонту цього судна;

2) зникнення судна безвісти. Судно вважається таким, що зникло безвісти, якщо воно, застраховане обов'язковим страхуванням, здійснюючи плановий політ, не прибуло в пункт призначення і заходи щодо його розшуку протягом 60 діб не дали результатів;

3) втрата повітряного судна у зв'язку з вимушеною посадкою на важкодоступну та непридатну для евакуації цього повітряного судна місцевість;

4) цілковите руйнування повітряного судна внаслідок авіаційної події, з урахуванням зникнення безвісти.

У договорі обов'язкового страхування страхувальник має право визначити особу, яка отримає страхове відшкодування.

Отже, авіаційне страхування є досить складним за своєю суттю, а його реалізація потребує від страховика особливого підходу.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 р. № 3393-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3393-17>.

2. Про затвердження Порядку і правил проведення обов'язкового авіаційного страхування цивільної авіації: Постанова Кабінету Міністрів України від 12 жовтня 2002 р. № 1535 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1535-2002-%D0%BF>

3. Базилевич В. Д. Страхування: підруч. / В. Д. Базилевич, К. С. Базилевич, Р. В. Пікус та ін.; за ред. В. Д. Базилевича. – К.: Знання, 2008. – 1019 с.

УДК 347.213(043.2)

Просверякова О. В., Берегович Л. В., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Омельченко Г. В., асистент

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ НЕПОДІЛЬНОГО МАЙНА ПОДРУЖЖЯ ПРИ РОЗЛУЧЕННІ

Проблема неподільного майна при розлученні була і залишається досить актуальною на сьогодні. Спори, пов'язані з поділом майна

колишнього подружжя, становлять значну частину справ, що розглядаються судами. Це зумовило здійснення їх узагальнення Верховним Судом України. Однак аналіз практики застосування цивільного та сімейного законодавства, а також судових справ щодо майнових спорів між колишнім подружжям показує, що дуже часто складність їх вирішення пов'язана не стільки з відсутністю роз'яснень вищих судових інстанцій, скільки з недоліками цивільного та сімейного законодавства. Кожен з подружжя намагається відібрати свою частку або зберігти його в неподільному вигляді, але що робити в ситуації, коли майно неподільне? Законодавець чітко визначив: спільно нажита нерухомість, придбана в період шлюбу, повинна бути поділена на рівні частки.

Норми сімейного кодексу вимагають поділити нерухоме майно навпіл, виділивши частки. Далі передбачається продаж житла і розділ грошової суми. Але не все так однозначно: якщо суд встановить, що майно є приватною власністю або при його розподілі страждають інтереси дитини – більшу частину будинку присудять одному з подружжя. Які факти враховуються [5, с. 201]:

- Житло було придбано до шлюбу.

- Право власності настало у разі дарування, спадщини або приватизації житла.

- Один з подружжя може довести, що при покупці квартири крім загальної суми він вкладав особисті кошти.

- У разі поділу квартири в рівних частках постраждають інтереси дитини.

- Буде доведено факт придбання нерухомості виключно на особисті кошти одного з подружжя.

- Будуть надані документи, що підтверджують оплату комунальних послуг тільки одним із подружжя, наведені факти значного поліпшення житлових умов (ремонт, перепланування і тощо).

Суд ретельно вивчить доказову базу і прийме рішення про зміну часток квартири або будинку, що присуджуються.

Розділити землю в натурі часто не представляється можливим. Але подружжя може добровільно скласти договір, який буде містити відомості про право власності на частку в ділянці. Згода не досягнута – суд прийме рішення, керуючись принципом подільності, і виділить частки у спільному майні [3, с. 27]. Норми, які дозволяють розділити ділянку, з урахуванням того що кожен з подружжя зможе зберегти за собою право на землю:

- 2,0 гектара для ведення сільського господарства.

- 0,12 гектар для ведення садівництва.

- 0,25 гектара (в селах) для будівництва та обслуговування будинку.

У селищах – 0,15 гектар, в містах - 0,10 гектар.

— 0,10 гектар - для дачного будівництва.

— 0,01 гектар - для будівлі гаража.

Якщо земельна ділянка не відповідає наведеним цифрам – суд визнає її неподільною, а кадастрові органи не візьмуть її на облік. Але існує вихід з такої ситуації:

— Продати земельну ділянку і розділити отримані гроші.

— Один з подружжя може в добровільному порядку відмовитися від виділення його частки і витребувати вартість землі з іншого члену подружжя.

— Ділянка може перебувати у спільній власності, при цьому визначається режим її використання.

Але якщо ділянка була придбана до шлюбу, отримана в дар, приватизована, чи не була облагороджена і не зросла у ціні – питання про розподіл ділянки не виникає [4, с. 96].

Українське законодавство дає чітке визначення спільного майна: речі, нерухомість, капітали. Воно належать подружжю в рівних частках. Тож якщо один з подружжя в період шлюбу оформив статус юридичної особи, став співзасновником підприємства (внісши частку в статутний капітал), інший член подружжя має право витребувати свою частину активів. Тобто член подружжя має право лише на частку, а не на все майно підприємства: діляться акції, облігації, паї, рахунки тощо. Необхідно оцінити частку в капіталі, довести, що вона була внесена за рахунок спільних коштів подружжя [1].

Зовсім інша справа з приватними підприємцями. Майно фізичної особи підприємця або приватного підприємства не визнається об'єктом спільної сумісної власності чоловіка та дружини. Член подружжя має право витребувати лише частку отриманих доходів від діяльності.

Спільно нажите авто є майном, яке підлягає поділу. Якщо не досягнуто мирної угоди, транспортний засіб продається і подружжю присуджується грошова компенсація в рівних частках. Якщо доведено факт придбання майна до шлюбу, дарування, спадщини – питання про розподіл не виникає [2].

На практиці доволі часто виникають незгоди між подружжями, коли жоден із них не хоче позбавлятися квартири чи земельної ділянки, отримавши натомість грошову компенсацію. Постановою Пленуму Верховного Суду України передбачено, що за відсутності такої згоди присудження грошової компенсації може мати місце з підстав, передбачених ст. 365 ЦК України, за умови звернення подружжя (одного з них) до суду з таким позовом та попереднього внесення на депозитний рахунок суду відповідної грошової суми. У разі, коли жоден із подружжя не вчинив таких дій, а неподільні речі не можуть бути реально поділені

між ними відповідно до їх часток, суд визнає ідеальні частки подружжя в цьому майні без його реального поділу та залишає майно в їх спільній частковій власності. У такому випадку судовим рішенням має обов'язково встановлюватись порядок користування цим майном.

Література

1. Сімейний кодекс України від 5 жовтня 2016 р. № 2947-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

2. Цивільний кодекс України від 1 вересня 2016 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>.

3. Баранова А. М. Сімейне право: навч. посіб. / А. М. Баранова. – К.: Вентурі, 1997. – 272 с.

4. Жилінкова У. В. Сімейне право України: підруч. / У. В. Жилінкова. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 264 с.

5. Харитонов Є. О. Сімейне право України: навчальний посібник / Є. О. Харитонов, О. І. Харитонova, В. А. Гончаренко. – Х.: Одиссей, 2007. – 232 с.

УДК 347.02:656.7.072/.073(043.2)

Пугач Д. С., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

РЕГУЛЮВАННЯ ПЕРЕВЕЗЕНЬ ПОВІТРЯНИМ ТРАНСПОРТОМ ЗА ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИМ ДОГОВОРОМ

Засобом правового регулювання перевезень виступає цивільно-правовий договір перевезення, як підтвердження перевезення пасажирів, багажу, вантажу чи пошти, та загальні правила якого містяться в Цивільному кодексі України (далі – ЦК України), а саме в главі 63 та 64 ЦК України.

Тобто, підставою для виникнення правових відносин по перевезенню повітряним транспортом є договір. Повітряний кодекс України (далі – ПК України), як спеціальний нормативний акт, надає більш детальну регламентацію положенням у сфері повітряних перевезень, але не встановлює поняття договору перевезення, тому дане питання регулюється також ЦК України.

Відповідно до ч. 1 ст. 909 ЦК України за договором перевезення вантажу, одна сторона (перевізник) зобов'язується доставити довірений їй другою стороною (відправником) вантаж до пункту призначення та видати його особі, яка має право на одержання вантажу (одержувачеві), а